OCHII SFINXULUI

ROBERT

4

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 4

V.1.0

Traducere de Petru Istrate
Grafica de Aurel Lupaştean

CAP. XI

PRIZONIERI

(Continuarea capitolului din numărul anterior)

Adam a scos un briceag cu care a ascuţit băţul la unul dintre capete, începând să-l frece de marginea pălăriei sale în formă de cilindru, amestecând rumeguşul lemnului cu restul proviziei sale de tabac de prizat.

— Apă, acolo este apă! a început să strige Leonor arătând cu mâna în depărtare oglinda strălucitoare în razele soarelui a unui ochi de apă.

Tonul vocii sale mai ridicat conţinea câteva octave triumfătoare şi de bun augur pentru însoţitorii săi.

— Da, acum ceea ce ne lipseşte este apa, atâta vreme cât din nou partea mea de tabac e refăcută, a sărit încântat Green, degustând cu vădită satisfacţie din tutunul lui preferat. Vrei o priză, Mister Deacon? Cum, nu? Ei, da, dar papucii mei îi vrei, însă în această privinţă trebuie să te dezamăgesc. Răspunsul meu e nu şi rămâne, mereu nu!

Deacon însă nu se mai gândea la încălţămintea celorlalţi. El, ca şi toţi împreună, mureau cam de mult de sete şi acum numai la apă îi stăteau gândurile.

Leonor o pornise înainte urmată de însoţitorii săi. Adam Green se descălţase şi-şi luase preţioşii papuci în mână, dându-şi jos şi ciorapii. Toţi i-au urmat exemplul, cu excepţia desigur a bietului Deacon care era scutit de o asemenea corvoadă şi cu un curaj demn de admirat, o ţinea drept înspre apele fluviului, deşi toată lumea ştia că nu era în stare să înoate.

— O să facem aici o scurtă pauză? a întrebat copleşit Deacon, după ce străbătuseră deja jumătate din porţiunea de mlaştină de pe lângă fluviu.

— N-o să facem nici o pauză. De-abia diseară o să ne odihnim un pic, a venit nemilos răspunsul.

— Bine, dar trebuie să mâncăm! De ce am luat altfel cu noi păsările împuşcate?

— Numai diseară o să mâncăm şi de fapt atunci când întunericul nu va mai permite distingerea urmelor.

— Ce bine că n-avem lună plină, fiindcă atunci am fi obligaţi să mărşăluim toată noaptea, s-a exprimat mucalit acelaşi Green.

Dar Leonor se ţinea de cuvânt. Puterea de rezistenţă şi tenacitatea acestei fete erau extraordinare. Lamentaţiile lui Deacon n-au avut nici un ecou. Leonor i-a făcut clar cunoscut că el era liber să procedeze cum crede de cuviinţă. Să se lungească pe jos imediat, sau să se întoarcă, cum i-o fi voia. Ei îi era perfect indiferent şi i-o dăduse răspicat să înţeleagă încă de la început.

Norocul lui a fost că încă după alte două ore au dat din nou de apele unui fluviu. Când soarele se apropiase de asfinţit, au ajuns la liziera pădurii, acolo unde urmele trecerii bolidului mecanic erau răspândite peste tot.

La o oarecare depărtare s-a ivit un mic luminiş ascuns în pădure şi paşii fetei s-au îndreptat într-acolo.

— Aici mă gândesc să înnoptăm. Sigur, e ceva mai departe de urmele lui Maximus, dar am convingerea că Mister Georg Hartung va descoperi şi singur urmele noastre. Chiar dacă ne-am mai îndepărtat puţin, mă încred în capacităţile sale.

Aşa se face că la vreo sută de metri de urma adâncă lăsată de Maximus în pădure s-a întins tabăra pentru odihnă. S-a aprins iute un foc şi păsările au fost jumulite şi pregătite pentru cele cinci guri flămânde.

Că în tot acest timp urmele călătorilor au fost descoperite de către indienii sioux şi că aceştia după ce i-au pândit, s-au apropiat pe furiş, grupul de pribegi n-au bănuit nimic.

Aşa s-au aşezat automobiliştii noştri, deveniţi prin forţa împrejurărilor pedeştri, în jurul focului, aşteptând să se termine rumenirea păsărilor, cu excepţia sărmanului Deacon, care zăcea mai încolo epuizat pe spate.

Totul până ce Adam Green, cel căruia îi aparţinea batista roşie cu desenul Fecioarei din Orleans pe mijloc, l-a făcut atent pe fiul magnatului că-şi revendică bunul, întrucât era de la sine înţeles că după masă va fi nevoit ca orice om cumsecade să se şteargă pe la gură.

— Batista e făcută pentru anumite scopuri, domnul meu, altfel…

Deodată a răsărit în jurul focului ca din pământ statura

impozantă a unui războinic indian vopsit în toate culorile.

— Howgh! a spus acesta cu o adâncă voce guturală, lăsându-se apoi jos cu atâta naturaleţe, ca şi cum ar fi făcut cu totul parte din componenţa acestui grup.

Mister Adam Green nu şi-a pierdut deloc cumpătul, de parcă nu s-ar fi întâmplat cine ştie ce mare lucru.

— Mister Hugh? Foarte încântat! Numele meu e Adam Green. Mă bucur chiar foarte mult să vă fac cunoştinţă. Doriţi să luaţi o priză, Mister Hugh?

Indianul nici nu s-a uitat la tutunul întins înspre sine, ci dădu să…

— Nu, nu, astea sunt pipele mele, a izbucnit iritat Adam Green, apucându-l de mână pe indianul care dorea să apuce una dintre nuielele frumos cioplite de acesta, folosite pentru păstrarea tutunului şi care-i atârnau de oblânc.

În aceeaşi clipă, Adam aproape că s-a înăbuşit de emoţie văzând cum în spatele lui Leonor au răsărit ca din pământ alte şi alte făpturi asemănătoare lui Mister Hugh, care nici una, nici două, l-au apucat strâns de braţe, răstignindu-l pe spate. La fel s-au petrecut lucrurile şi cu ceilalţi.

— Ce mojicie!

— Ce înseamnă asta? s-a răstit Leonor cu buzele palide, abia descleştate.

Trebuie să constatăm aici că timpurile de pe vremea lui „Ciorap de piele” ale lui Fenimore Cooper se schimbaseră. În toată America de nord, excludem deocamdată Mexicul şi Texasul, cu indieni din tribul apaşilor, nu existau indieni care să îndrăznească să atace călători pentru a-i pune la stâlpul torturii, în timp ce femeile albe, ar fi fost conduse forţat în wigwamurile unor căpetenii pentru a şi le face squaw.

Fiii roşii ai Marelui Spirit erau mult prea inteligenţi pentru a face asta în timpurile moderne. Ei ştiau destul de bine că mai erau încă toleraţi ca vânători liberi, numai din milă şi generozitate, dar că nu aveau voie să se ridice împotriva „cuţitului cel lung”, împotriva săbiei dragonilor de graniţă.

Dacă un singur indian comitea un astfel de păcat, asta ducea la exterminarea unui trib întreg, sau dacă nu, la îngrădirea acestora în rezervaţii din lagăre, alături de infractorii de drept comun albi, a căror vecinătate nu şi-o doreau câtuşi de puţin.

— Feţele palide sunt pe terenurile de vânătoare ale Biberului Albastra, s-a pronunţat cel care era împodobit cu însemnele

căpeteniei.

Alte şi alte făpturi, care nici una, nici două, l-au apucat strâns de braţe, răstignindu-l pe spate. La fel s-au petrecut lucrurile şi cu ceilalţi. *(Pag .113).*

— Şi numai de aceea aţi îndrăznit să ne atacaţi?

— Feţele palide au pustiit cu locomotiva lor pădurea Biberului Albastru.

În felul acesta, vicleanul indian găsise un motiv să-şi legitimeze atacul asupra oamenilor albi, pentru că într-adevăr întreg acel teritoriu şi încă alte regiuni învecinate erau înregistrate pe numele triburilor de indieni, în urma unor negocieri „la cuţit”.

Potrivit acestui acord, nimeni nu avea voie să stabilească colonii acolo, să taie lemnul pădurilor, sau să ucidă vânatul. Numai după negocieri şi după daruri oferite căpeteniilor, aceste prerogative mai sus enunţate puteau fi cedate unor străini sau „feţe palide”.

Toate aceste lucruri le cunoştea prea bine şi Leonor.

— O să vă despăgubim pentru pierderile suferite.

— Atunci va trebui să trataţi cu Biberul Albastru.

— Ei bine, spune-mi cât pretinzi pentru toate stricăciunile noastre?

Biberul Albastru n-a hotărât nimic.

— Dar nu eşti chiar tu Biberul Albastru?

— Biberul Albastru vânează pe pământul indienilor Picior de Cioară şi în locul său l-a lăsat pe Vulpea care şede la foc.

— Şi când se va întoarce acasă Biberul Albastru?

— Când apare luna nouă.

— Cum? Dar asta înseamnă vreo patruzeci de zile şi atât de mult vrei să ne ţii prizonieri?

— Atunci ce-i poţi da tu Vulpii ca să te lase liberă, prin care să înlocuieşti pierderile?

Acest indian îşi făcea pe deplin cinste numelui său, ştia foarte bine ce însemna a negocia şi cum să jongleze cu această noţiune.

Leonor se găsea într-o situaţie dintre cele mai precare. Aceşti moderni „piei roşii” ştiau prea bine şi ce înseamnă banii de hârtie şi-acum probabil nici Deacon nu-i mai putea ajuta.

— Ascultă aici, căpetenie. Noi facem o călătorie cu un automobil, acela pe care-l numeşti tu locomotivă, deşi nu merge obligatoriu pe şină.

— Marea Vulpe cunoaşte şi locomotivele care n-au nevoie de drumul de fier.

— Azi-dimineaţă, încă înainte de a intra în interiorul lui, acesta a pornit de unul singur şi de aceea am fost nevoiţi să mergem pe jos, prin pădurea ta.

— Howgh!

— Lasă-mă aşadar să iau urma locomotivei mele, după care îţi plătesc atât cât ceri.

— În dolari.

Leonor a încuviinţat dând din cap fără şovăială. De îndată ce va intra în posesia automobilului său, va rezolva repede şi cu pieile roşii.

Dar nici acest indian nu era aşa de uşor de dus cu preşul. Deşi vorbise de dolari, toate astea le compara şi echivala cu pături arme şi alte bunuri folositoare lui.

— Şi atunci când feţele palide vor da de locomotiva lor, vor fugi atât de repede, încât caii noştri cei mai rapizi nu-i vor putea ajunge.

— Asta puteţi să o împiedicaţi, nu ne eliberaţi şi nu ne veţi lăsa nici să ne urcăm în maşină înainte de a vă despăgubi pentru pierderile suferite.

Căpetenia s-a ridicat în picioare:

— Biberul Albastru va decide asta. Marea Vulpe nu poate să o facă.

Şi aşa s-a întâmplat că prizonierii au început să fie mânaţi din spate, în timp ce carnea friptă a căzut pradă indienilor înfometaţi, care au înghiţit-o cât ai zice peşte.

— Cel puţin lăsaţi-ne să mergem ca oameni liberi, nu ne socotiţi ca prizonieri, a strigat Leonor.

— Nu putem să o facem!

— Cum aşa?

— Numai dacă plătiţi.

— Ar trebui să ne daţi ceva de mâncare, suntem lihniţi de foame.

— Feţele palide vor mânca de îndată ce vom ajunge în faţa focurilor noastre.

S-a pornit imediat după ce armele albilor au fost confiscate. Acestea constau din două puşti cu gaze, una dintre ele lăsată de către Georg în clipa în care a alergat după automobil. În afară de asta. Şi Leonor mai avea, în tocul său, un pistol cu gaze.

La aceste trei arme, căpetenia s-a uitat cu o privire dispreţuitoare. Au fost scotocite şi buzunarele bărbaţilor în speranţa găsirii unor alte arme. Li s-a lăsat în schimb briceagul, pe care indianul, în virtutea calităţilor sale războinice, nu-l socotea o armă demnă de un luptător.

— Cu ce au reuşit feţele palide să ucidă păsările?

— Cu armele astea, s-a văzut nevoită Leonor să admită.

— Unde sunt gloanţele?

— Păi, am tras toate gloanţele, a răspuns ea iute.

Din nou căpetenia s-a uitat cu dispreţ la arma aceea fragilă, după care a dat-o unui alt indian să o poarte.

La un semn al indianului şef, convoiul s-a pus din în mişcare, fiecare prizonier încadrat de către doi indieni, Caii era duşi de căpăstru, întrucât aici în pădure nu se prea putea călări.

— Ce mojicie nemaipomenită, a început Adam Green din nou să înjure, păşind printre tufişuri şi rădăcini. Cum poate un om cinstit să prizeze puţin din tabacul lui preferat dacă are mâinile legate la spate.

Curând, au apărut flăcările unui foc de tabără, uriaş. Într-un luminiş spaţios al pădurii erau ridicate mai multe wigwamuri, între care ardeau focuri la care femeile tocmai pregăteau cina din vânat, în special de cerb şi antilopă.

De-acum bizonii, vânaţi cu sălbăticie se mai găseau numai în grădinile zoologice.

Prizonierii au fost despărţiţi, fiecare dintre ceştia au fost conduşi la câte un alt wigwam.

Deacon fusese introdus şi el într-un cort, unde a primit nişte pantaloni din piele, cămaşă şi mocasini, apoi mâncare din belşug. Totodată, un indian cu o figură întunecată i-a atras atenţia că orice încercare de fugă va fi pe loc pedepsită cu lama ascuţită a tomahawkului său.

În plus, mai primise o blană şi câteva pături cu care să se poată odihni în linişte.

Un indian rămăsese de pază, înlocuit la revărsatul zorilor de către altul, la fel de neînduplecat ca şi cel pe care-l înlocuise.

Când Deacon a încercat să-i vorbească, acesta i-a arătat numai tomahawkul, iar atunci când Deacon şi-a repetat zâmbetul, a primit o asemenea lovitură peste gură, încât i-au plesnit buzele.

— Am să mă plâng şefului, a spus el numai, profund indignat.

Aşa s-a scurs ziua întreagă, venind o nouă seară. Deacon stătea pe blana sa bine hrănit, gândindu-se totuşi la felurile sale de mâncare preferate de la restaurantele din New York, când pătura cortului a fost dată brusc de o parte şi în deschizătura luminată a apărut o siluetă sălbatică, cu o faţă pe care a putut-o aprecia aparţinând rasei caucaziene, după culoarea mai deschisă a părului.

Indianul care făcea de pază l-a privit şi l-a salutat pe noul venit cu o adâncă înclinare a capului, acesta însă şi-a pironit ochii pe cel care stătea încă întins la pământ.

— La dracu, Arthur, tu eşti cu adevărat?

Cel căruia îi fusese adresată întrebarea s-a uitat cu mirare şi neîncredere la noul venit.

— Nu ştiu…

— Dick Walter sunt…

— Dick. Cum e posibil, tu aici!

După aceste vorbe spuse pe un ton sfâşietor, Deacon a sărit brusc în picioare.

Walter era un fost camarad de şcoală, alături de care petrecuse zile fierbinţi în New York. Ca şi el, acesta era un băiat de bani gata, care numai şi numai dintr-o pasiune arzătoare se dedicase profesiunii primejdioase a vânătorii de animale mari, fiind totodată şi un neîntrecut căutător de urme şi puitor de capcane, deşi nici o nevoie de ordin material nu-l împingea să facă asta.

De altfel, deşi nimeni nu mai auzise de el o vreme destul de îndelungată, apărea cu regularitate o dată la şase luni, pentru a-şi ridica dobânda marii sale averi.

— Vin tocmai de la New York şi întrucât credeam că tocmai te-ai întors de la Paris, m-am gândit să te caut. Aşa am aflat de povestea asta nebună cu automobilul şi că iei parte la aventură. Ajuns aici, am aflat de prizonierii deţinuţi de către indieni şi aşa am dat de tine.

— Dick, tu eşti bine văzut în tribul ăsta de indieni, adică ai vreun cuvânt de spus?

— Te cred şi eu, nu degeaba am trei neveste pe aici.

— Poţi să mă eliberezi?

— E de râs, nu alta! De fapt, cu o sută de dolari, toate pagubele pot fi plătite, sau cu un revolver cu pat de argint.

— Nu i-ai vizitat şi pe ceilalţi tovarăşi ai mei de prizonierat?

— Am intrat prima dată în wigwamul tău.

— Aşadar, n-ai vorbit încă cu Miss Morris?

— Cum ţi-am spus, eşti primul cu care stau de vorbă.

— Trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi.

— Păi, putem rămânea aici şi să vorbim în franţuzeşte.

Walter s-a aşezat jos lângă prietenul său şi cei doi au început o discuţie care a ţinut două ore încheiate. În principiu, au vorbit despre acest combustibil minune numit morisit şi despre

posibilităţile de a intra în posesiunea lui, deşi Deacon nu-şi permisese să-l iniţieze pe prietenul său în această afacere mai mult decât era necesar.

Deja se făcuse întuneric şi cei doi interlocutori, ca şi indianul de pază, de altfel, n-au băgat de seamă cum sub despărţirea de piele, un cap de om se strecura înăuntru.

— Hm, bambini, asta stă în puterea noastră să o facem. Cât despre mine, mi-e perfect indiferent la ce resurse de energie va apela omenirea pe viitor, la cărbune, petrol, ori la acest afurisit de morisit. Cu toate astea, am să te ajut pe cât îmi stă în putinţă.

— Prea bine atunci. Mâine vom lua urma acestui blestemat de automobil. Dar să nu uit şi de altceva. N-ai făcut nici o încercare până acum de a intra în posesia secretului acestui morisit?

— Asta nu-i pe departe atât de uşor…

— Miss Morris este doar urmărită cu un mandat de arestare.

— Da, întrucât a călcat un om cu automobilul.

— Păi. Asta n-ai aranjat-o chiar tu?

Acum cei doi complici puteau vorbi în voie.

— Eu? a întrebat totuşi Deacon, prefăcându-se uimit.

— Aşa mi-a trecut mie prin minte. Altfel nu s-ar fi potrivit lucrurile atât de minunat!

— Atât de minunat?

— Haide, nu te mai preface! În Iowa s-a găsit cadavrul unui om groaznic mutilat şi în plus au apărut doi martori care au declarat că Miss Morris l-a strivit pe bietul om cu automobilul. Mortul n-a putut fi identificat, cel puţin la început nu, până ce poliţia a descoperit un tatuaj pe spatele acestuia, potrivit căruia individul era un delincvent căutat de multă vreme, care bântuia prin regiunea asta, de fapt un om condamnat pentru săvârşirea a mai multor jafuri cu arma la ochi. Dacă Miss Morris l-a călcat totuşi, i-a făcut umanităţii un mare bine. După aceea a mai apărut un martor care a declarat că a mai văzut acelaşi cadavru pe o altă stradă. La apariţia acestui de al treilea martor, primii doi au dispărut de parcă i-a înghiţit pământul. Ce spui de povestea asta Arthur?

— Vezi tu, bătrâne, chestiunea asta pe mine chiar că nu mă priveşte defel, a scrâşnit dinţii înfundat, Deacon făcând pe indiferentul.

— Aşa o fi, numai că acum Miss Morris nu mai are mandat de arestare.

— Poate că nu cu cazul de omor, ci fiindcă s-a opus la

arestare. Împotrivindu-se, a făcut şi niscaiva stricăciuni care i se pot imputa.

— Mai întâi trebuie să vorbesc cu Miss Morris, a reluat iarăşi Deacon. Dick înlesneşte-mi, rogu-te, o convorbire cu ea. Cheamă-mă în wigwamul ei!

CAP. XII

DEGETUL VORBITOR

Leonor n-a fost cu nimic tratată mai bine decât Deacon. Şi ea nu avea voie să părăsească wigwamul, fiind mereu păzită şi de îndată ce fata băgă de seamă că paznicul n-avea de gând să vorbească deloc cu ea, nu s-a mai sinchisit să facă conversaţie.

Timpul se scurgea anevoios. Nu-şi bătea defel capul cu planuri de evadare, se bizuia pe faptul că Georg, cu simţul de prevedere care-l caracteriza, va găsi o modalitate să intervină.

În seara zilei următoare, când era destul de întuneric, a intrat în cortul ei un om pe de-a întregul îmbrăcat în ţinută de piele, în care spre uimirea ei l-a recunoscut pe Deacon.

— Cum, Mister Deacon, sunteţi liber?

— Vorbiţi franţuzeşte, a întrebat-o acesta grăbit.

— Da.

— Vă pândeşte un mare pericol. Eu am reuşit să-mi negociez eliberarea, dar dumneavoastră nu va fi atât de uşor să o faceţi. Aici la tribul ăsta de indieni a sosit un om din New York, care ştie totul despre morisit şi toate altele. Automobilul a fost şi el găsit nu departe de aici, împotmolit într-o mlaştină.

Bătăile inimii lui Leonor aproape că se opriseră. Era stătea rezemată de învelişul cortului şi a simţit acum pe spate apăsarea unui deget care executa la anumite intervale nişte semnale în alfabetul morse, care spre mirarea ei cu un singur „dar revoltător înţeles: minciună, minciună!”

„Acesta-i cu siguranţă Georg Hartung,” i-a trecut ei prin cap, întrucât îşi amintea cum i-a povestit ea însăşi despre modul său secret de comunicare cu răposatul ei părinte.

Aşadar, tot ceea ce-i spunea acum Deacon nu era decât o minciună sfruntată. Asta cel puţin putea să o creadă. Fireşte că s-a păzit să se trădeze în vreun fel.

— Cum e cu putinţă?!

— Aşa cum vă spun.

— Bine, să presupunem că indienii au găsit automobilul, ce ar

putea ei să facă la urma urmei cu acesta?

— Dar este doar un european printre dânşii, un inginer chiar, al cărui nume nu l-am putut afla, care cu siguranţă va reuşi să scoată automobilul de colo de unde se află.

— Chiar dacă ajunge la dispozitivul de generare a gazului exploziv, la ce-i va folosi, întrucât se va declanşa o deflagraţie şi atât el cât şi morisitul vor fi pierduţi pentru vecie.

— Cu toate astea, vă pândeşte şi un alt pericol.

— Care, mă rog?

— S-a demonstrat că aţi călcat în cursul călătoriei un om.

Din nou degetul nevăzut şi-a pornit sarabanda pe spatele fetei:

„Minciună deja dovedită”, suna mesajul.

— Deja s-a dovedit asta, a răspuns îndată Leonor cu voce tare, ca să audă amândoi, cei doi interlocutori ai săi.

— Dar dovezile sunt de necontestat. Mai rău decât toate ar fi faptul că omul strivit sub roţile maşinii este un cetăţean de vază, foarte respectabil.

„Totu-i o minciună sfruntată”, a urmat să „telegrafieze” degetul nevăzut.

— Eu atâta ştiu. Acest inginer, sau poate funcţionar, care a sosit aici vă va denunţa autorităţilor ca pe o ucigaşă a acestui cetăţean.

— Îngrozitor… s-a prefăcut că-l crede Leonor.

— Este o singură posibilitate de salvare pentru dumneavoastră.

— Care?

— Să vă eliberez pur şi simplu.

— Numai dacă ai putea!

— Există numai o cale. Inginerul porneşte mâine într-acolo unde s-a împotmolit automobilul, o să mă alătur acestuia, după care o să vin cu automobilul să vă iau.

— Da, asta ar fi o soluţie! a strigat Leonor în aşteptarea interpelării degetului vorbitor.

— În acest caz ar trebui să ştiu cum să intru în înăuntru.

— Fireşte!

— Atunci explicaţi-mi în ce constă mecanismul care permite deschiderea uşii.

— Permite-mi o întrebare mai întâi. Nu se ştie nimic de soarta lui Hartung?

— Ba da. A fost găsit, dar numai cadavrul acestuia, cu gâtul

zdrobit, probabil când a căzut în timpul goanei necontenite a automobilului.

„Minciuni” a venit telegrafiat prompt răspunsul degetului. „Chiar eu sunt Georg Hartung”.

Această lămurire suplimentară a degetului nici măcar nu mai era necesară.

— Ei, atunci să-ţi încredinţez deci dumitale secretul care permite deschiderea uşii?

Această întrebare a fost din nou adresată celor doi interlocutori ai săi, care i-au şi răspuns fiecare în felul lui.

— De ce nu? Sunt de partea dumneavoastră, iar în al doilea rând, ca un reprezentant al tatălui meu, am şi eu interesul ca invenţia să nu ajungă defel în alte mâini străine!

Aşa s-a pronunţat Deacon, în vreme ce degetul a avut cu tot alt demers de transmis.

„Nu dezvălui secretul. Automobilul e bine ascuns şi am să vă eliberez eu la timpul potrivit. Hartung.

— Nu, nu marşez la ideea asta, a dat în fine Leonor răspunsul.

— La care? a vrut să ştie Deacon.

— Nu trădez secretul deschiderii uşii, oricum, în acest fel şi morisitul însuşi e la adăpost de amestecuri străine.

— Atunci veţi fi pierdută, autorităţile n-au uitat decesul bietului om călcat de Maximus.

— Mi-e indiferent. Dacă am încălcat legea, prefer să fiu trasă la răspundere şi o plătesc ca orişicare…

— Parcă vorbiţi cu totul altfel ca adineauri.

— Mi-am schimbat decizia în ultimul moment.

— Acesta e ultimul dumneavoastră cuvânt?

— Da.

— Vom mai vorbi şi mâine din nou. Mai o întrebare. Nu aveţi oare vreo bucată de morisit la dumneavoastră.

— Doamne păzeşte!

— Inginerul acela pare să aibă o altă părere. Mâine veţi fi percheziţionată la piele de către indieni. Aşadar, mai gândiţi-vă. Noapte bună!

— Ticălosule!

Asta a fost expresia de uşurare pe care a scos-o Leonor după plecarea lui Deacon. Întrucât ambii vorbiseră în franţuzeşte, expresia aceasta sunase pe limba lui Voltaire. Canalie!

Degetul misterios rămăsese încă lipit de spatele său, astfel încât Leonor aştepta să se reia într-un fel sau altul convorbirea.

Conştiinţa că nu mai era singură în wigwamul său şi că indianul care o păzea nici nu bănuia o a doua prezenţă îi insufla curaj.

Din nou a început degetul să vorbească:

„Maximus s-a împotmolit într-un deal de nisip, destul de aproape, dar eu n-am reuşit să deschid uşa, întrucât nu cunosc mecanismul de deschidere”.

Asta însă se putea rezolva. Leonor avea asupra sa hârtie şi creion şi oricum, azi făcuse diferite notiţe, adică ţinea un jurnal, fără ca paznicul său indian să se sinchisească câtuşi de puţin, pentru asta. Şi-a scos o foiţă din carnet şi a desenat ordinea butoanelor care trebuiau rotite, însemnându-le prin cruciuliţe şi mai adăugând câteva cuvinte drept explicaţie.

S-a uitat după indian, care tocmai acum îşi îndesa o altă pipă cu tutun. Fără zgomot, a împăturit hârtia şi a înmânat-o mâinii care ţinuse degetul. Acesta s-a retras apoi.

CAP. XIII

SALVARE ŞI RĂFUIALĂ

O duzină de călăreţi, dintre care doi erau feţe palide, au părăsit aşezarea indiană, luând urma automobilului, Deocamdată se găseau pe platoul stâncos, pe care din loc în loc mai răsărea câte un petic de iarbă, strivită de pământ de roţile automobilului. Totuşi, acestea le erau suficiente pieilor roşii pentru a lua urma lui Maximus. Oricum, automobilul trăsese o linie dreaptă pe parcursul său.

Deacon luase încă zece indieni cu el, întrucât nu ştia în ce stare va găsi automobilul. Poate că va da de el intact, poate zdrobit, în cine ştie ce văgăună, de unde va trebui extras. Nu era exclus să mai aibă de-a face şi cu Georg Hartung şi de aceea prefera o mică trupă armată alături.

Automobilul trebuia găsit cu orice preţ, chiar şi la graniţa canadiană. Dacă era distrus, cu atât mai bine.

Chiar dacă Deacon nu putea pătrunde pe cale obişnuită în interiorul automobilului, poate că folosind un exploziv oarecare şi-ar atinge scopurile.

Oricum ar fi fost, Deacon voia să aibă automobilul chiar mânat într-un oraş mare, unde să poată cu ajutorul unui specialist să ajungă la detonatorul de gaz, astfel încât cele patru sute de grame de morisit să intre în mâinile sale.

Oricum, Deacon repurtase o victorie chiar şi până acum, cele două carabine cu gaz şi pistolul cu gaz, obţinute toate astea prin intermediul prietenului său, care vorbise cu căpetenia.

Pentru armele sale Walter nu manifeste nici un interes deosebit, calibrul considerându-l prea mic, el fiind obişnuit să folosească carabină convenţională cu praf de puşcă.

Oricum, nici Deacon însuşi nu ştia mare lucru despre armele pe care şi le însuşise. Nu apucase să le cerceteze, deşi îşi propusese să o facă.

Dacă descoperea secretul fabricării acestora, chiar numai din exploatarea licenţei, un fabricant de arme tot i-ar fi oferit

inventatorului cinci mii de lire sterline, care nici ele nu erau de lepădat.

Deacon a aflat de la indieni că Georg Hartung s-a reîntors pe urmele automobilului şi asta luându-se după urmele acestuia, dar unde ajunsese, nimeni nu şi-a putut da seama.

Urma i-o luaseră de-abia la liziera pădurii, după care au observat-o ducând prin prerie, dar Deacon n-avea nici un chef să facă o cale întoarsă acum.

Deci Hartung reuşise să se reîntoarcă! Nu putea şti cu ce rezultat. Putea să fi sărit de pe automobil oricând, mai cu seamă atunci când acesta a străbătut apele vreunui fluviu.

Deacon nu s-a mai interesat deloc de soarta potrivnicului său, deşi la început l-a urât destul de puternic, întrucât simţea că acesta e aliatul fidel al fetei acesteia.

Principalul era că Hartung nu se întorsese la timp. Noaptea aproape că se instalase pe platou şi era de presupus că în dimineaţa zilei următoare vor ajunge la partea nisipoasă a platoului, mai ales că în depărtare, încă de pe acum se desluşeau acele moviliţe de nisip. Urmele lăsate de automobil erau foarte clar de citit în nisip, întrucât nici o boare de vânt nu adia ca să şteargă dârele lăsate de roţi. După câteva ore de marş, se şi apropiaseră de cele mai mari dune.

— Cred că automobilul s-a împotmolit într-una din dunele astea de nisip, a fost de părere Walter.

Deacon simţea cum îl trec fiori plăcuţi de anticipare. Urmele de roţi duceau direct înspre dunele de nisip şi Deacon era şi el conştient de proprietăţile deosebite ale acestui miraculos material.

Da, devenise clar chiar de pe acum. Urmele roţilor de automobil duceau direct într-una dintre dune, în vreme ce urmele maşinii veneau tocmai dintr-acolo, dinspre pădure. Mai clar chiar că nici nu se putea!

Sigur, chiar în imediata apropiere a movilei de pământ nu era cu putinţă să citeşti toate acestea în amănunt, având în vedere că nisipul fusese împrăştiat.

— Automobilul a ieşit pe partea cealaltă! a fost de părere Walter.

— Nu prea cred, ştiu şi eu câte ceva despre rezistenţa nisipului. Nici măcar n-ar fi putut pătrunde atât de adânc… Da, uite chiar acolo! a arătat el jubilând.

Şi-a înfipt mâna doar până la cot în nisip şi a dat imediat de

platoşa metalică a lui Maximus.

Deacon nu se putea abţine să cerceteze imediat mecanismul de deschidere din exterior al automobilului. Însă şi-a dat imediat seama că e o cauză pierdută, din pricina grămezilor de nisip care-i zădărniceau eforturile.

Fiecare dintre indienii însoţitori era înzestrat cu lasouri, de asta având grijă Deacon de la început. Acum pieile roşii legaseră funiile împletite de orice proeminenţă vizibilă de pe Maximus şi cei doisprezece cai au fost puşi să tragă într-o anumită direcţie, până ce întregul automobil a ieşit la iveală din nisip în toată splendoarea lui.

— Ei, ca să vezi, am reuşit să facem şi treaba asta, a judecat Deacon, care se şi plasase pe platforma din spatele automobilului, moşmondind după mecanismul secret de deschidere.

— Mulţumirile mele respectuoase, s-a auzit deodată în spatele lor o voce.

Uşa s-a deschis brusc chiar în momentul când Deacon s-a găsit în faţa lui Georg Hartung şi înainte ca acesta să fi avut vreme să se dea deoparte, a şi fost înşfăcat de pumnii puternici ai globe-trotterului, după care i s-a aplicat un tratament similar şi colegului său, fiind legaţi amândoi de mâini şi de picioare.

— Ai adus ambele arme şi până şi pistolul cu gaze. Foarte frumos judecat...

Între timp Georg s-a întors în cabina şoferului, uşa închizându-se după sine.

Este de remarcat că lui Georg îi reuşiseră toate acestea, adică să ia urma celor doi albi şi apoi să-i prindă, fără a avea nevoie de un cal propriu.

După ce l-a imobilizat pe Deacon. L-a cărat în interiorul automobilului, aşa legat cum se afla, fără a fi nevoit să recurgă la arme.

Planul lui Georg, care ştiuse mai devreme intenţiile lui Deacon, a fost să i-o ia înainte, pitindu-se în dosul unei movile de nisip şi intervenind la momentul potrivit.

Trebuise tot timpul să aibă de grijă ca nu cumva nisipul să blocheze din nou uşa odată deschisă, ori şi mai rău, să intre în maşină.

Nici surpriza indienilor sioux n-a fost mai mică. În consecinţă, au procedat cum au crezut că era mai bine, adică au ajutat la reîntoarcerea automobilului şi, firește, la eliberarea lui Leonor.

Georg îi spusese ei doar destul de clar că automobilul era în apropiere. Dar ce însemna cuvântul apropiere când era vorba de un astfel de automobil?

Dar şi Deacon o ameninţase înainte de plecare, ceea ce o indignase şi o umpluse de furie totodată.

Dimineaţa urma să fie din nou percheziţionată pentru a se vedea dacă nu poseda totuşi morisit asupra sa. Vai de ea dacă s-ar fi găsit morisitul asupra sa! Mai bine moartea!

Trăgea nădejdea ca cel puţin un om să poată rămânea în viaţă, ca să conducă automobilul. Dar era oare realizabilă dorinţa asta?

Astfel, tot cugetând, balansând între deznădejde şi speranţă, s-a scurs întreaga noapte.

Zorii au sosit şi ei, dar nimic nu se arăta la orizont. Nici Deacon, nici Georg. Dacă ar fi apărut milionarul ca învingător, Leonor n-ar fi şovăit să-şi implânte cuţitul în inimă pentru a scăpa de umilinţă şi înfrângere.

În fine, s-a adus mâncarea, santinelele s-au schimbat, dar în afară de asta nu s-a petrecut nimic.

Nici Georg, nici Deacon cu călăreţii săi indieni nu-şi făcuseră încă apariţia.

Ziua s-a scurs şi speranţa că salvatorul ei va sosi în cele din urmă, s-au risipit încetul cu încetul.

Veşnic flămânzi, indienii erau tocmai gata să-şi pregătească mâncarea, carnea animalelor pe care le vânaseră în decursul zilei, când un zgomot încă vag s-a auzit de foarte departe. Duduituri, pocnituri, care semănau cu zgomotele provocate de dislocarea unor trunchiuri destul de groase de copaci. Nepăsarea indienilor nord-americani în faţa oricăror evenimente neaşteptate e bine cunoscută, totuşi larma aceasta i-a scos din sărite.

Aceste zgomote le cunoşteau ei prea bine, chiar şi în faţa unui uragan distrugător şi-ar fi păstrat cât de cât cumpătul, nu de alta, dar şi calamităţile naturale cunosc câte o pauză, acum însă ceea ce venea peste ei dura pur şi simplu prea mult.

Indienii nu puteau face nimic decât să fie spectatori.

Deodată, îngrozitorul bolid a apărut ca un monstru preistoric în faţa lor, părându-li-se că scuipă foc şi... moarte. Aşa ceva nu mai văzuseră niciodată. Sigur, automobile mai întâlniseră ei dar nu un astfel de monstru, despre care se spunea că Marele Spirit al lui Manitou călăreşte pentru a-i pedepsi pe fiii săi cei neascultători!

Au pornit-o toţi care încotro într-un exod stârnit doar de dorinţa ancestrală de supravieţuire.

Chiar şi paznicul lui Leonor o tulise îngrozit la goană. Îndată după aceasta, a apucat şi Leonor să fugă. Fireşte, în altă direcţie!

„Acesta este Maximus! Acesta-i Hartung!”

Şi într-adevăr, asta era. Maximus sosise şi se găsea acum în mijlocul taberei indiene. Uşa automobilului s-a deschis şi Georg a ieşit afară, tocmai când îşi făcuseră apariţia încă trei bărbaţi.

— Ei, drace, dar ştiu că a durat ceva până te-ai înapoiat, s-a auzit voce comic-piţigăiată a stimabilului domn Adam Green.

Şi Green a fost primul care a dat buzna în automobil pentru a ajunge cât mai repede la mult râvnita lui porţie de tabac.

Leonor a întrebat dacă n-ar fi fost cazul să se cerceteze dispariţia celor trei arme cu gaz şi spre surprinderea sa a aflat că armele se găseau tocmai rechiziţionate, în blindat, de la mult stimatul domn Deacon, care avea deocamdată statutul de partener în acelaşi automobil.

Toate astea le-a aflat Leonor de la Georg, care făcuse pe şoferul până aici.

Tot Georg i-a povestit cum a reuşit să se târască de la wigwam la wigwam, până ce găsise locul în care era deţinută prizonieră ea, Leonor.

Leonor a trebuit să-l creadă, întrucât aceasta avea dovada reuşitei în cel mai strict sens al cuvântului. Totodată, ea a fost informată că în realitate nu strivise pe nimeni cu maşina, după care a aliat ce mai auzise Georg de la Deacon.

Caracterul lui duplicitar a putut fi în cele din urmă demonstrat şi de-abia acum se puteau lua măsuri împotriva acestui om.

— Ce-i de făcut cu ticălosul acesta? a întrebat Georg.

— Să-l lăsăm în plata Domnului, evacuându-l din automobil, deşi îmi pare rău, a răspuns Leonor.

Asta însă nu s-a întâmplat imediat. Pornind la drum, după trei ore de mers au ajuns pe şoseaua care duce spre statul Nebraska, iar după alte două ore au atins Fort Kearney.

Automobilul ajunsese la destinaţie. Leonor s-a oprit în faţa compartimentului în care a fost introdus Deacon. Acesta a început să-şi pledeze nevinovăţia, nerecunoscându-şi nici o vină.

Leonor i-a tăiat-o însă scurt. Legăturile lui Deacon au fost tăiate în cele din urmă, acesta fiind eliberat şi lăsat în mijlocul drumului lângă bagajele lui.

— Acesta-i Fort Kearney şi prin urmare te afli în siguranţă. Că

eşti un ticălos, mi-am dat seama încă de prima dată când te-am văzut. Morisitul îl voi oferi totuşi spre vânzare tatălui dumitale, peste doi ani. Şi acum pleacă!

Autoblindatul a pornit-o din loc, nesinchisindu-se nimeni de Deacon, lăsat la Fort Kearney, care zăcea nu departe de ei, încă în întuneric.

Proferând înjurături murdare, Deacon şi-a ridicat ameninţător pumnul în direcţia de mers a lui Maximus.

— Şi eu o să-ţi smulg secretul, răzbunându-mă cumplit. Şi promit că o voi face. Şi atât de sigur, pe cât de sigur e că mă numesc Arthur Deacon.

CAP. XIV

BANDIŢII DIN MUNŢII STÂNCOŞI

După încă trei zile, automobilul era din nou prins într-o cursă ocazională pe pantele înzăpezite ale Sierrei Nevada.

Pe parcurs au avut de întâmpinat tot felul de obstacole, care pentru urice alt automobil ar fi însemnat piedici de netrecut, dar pentru Maximus nu s-au dovedit decât nişte amănunte nesemnificative.

Au trecut şi de câteva localităţi, dar nu s-au oprit, cu excepţia lângă un ofiţer de jandarmi, pentru a se orienta pe parcurs.

Da, între timp mandatul de arestare emis pe numele lor a fost anulat, întrucât s-a dovedit că fapta nu fusese în realitate comisă. Fireşte, mai aveau să răspundă pentru eventuale daune săvârşite la trecerea furtunoasă, respectiv rezistenţa opusă forţelor autorităţii, dar aceasta era problema internă a fiecărui stat în parte pe teritoriul căruia s-a comis culpa.

De aceea, Leonor putea să-şi continue liniştită cursa.

După-amiază, Maximus se găsea deja de cealaltă parte a Munţilor Stâncoşi. Pe o şosea de foarte bună calitate, automobilul rula acum, condus de mâna sigură a lui Adam Green pe pământurile însorite ale splendidului stat american numit California.

Deocamdată acest peisaj maiestos încă le rămânea ascuns. Dimpotrivă, împrejurimile erau acum mai degrabă înspăimântătoare. Treceri printre defileuri deosebit de periculoase, care de-abia aveau o lăţime de patru metri, de unele părţi străjuind stânci masive colţuroase.

— Pe aici n-aş prea crede să poată trece vehicule unele pe lângă altele şi chiar dacă acum s-ar ivi unul din direcţia contrară, atunci…

În acest moment, Maximus a frânat brusc. Automobilul tocmai ocolise o cotitură şi în faţa lor drumul era cu desăvârşire… blocat. O grămadă de pietre şi stânci le bara cu totul drumul, pe toată lăţimea sa.

— O prăbuşire de stânci!

Aşa părea să fie. Bucăţi mari sau mai mici de pietre căzuseră unele peste altele, făcând cu neputinţă orice tentativă de pătrundere.

— Asta ne mai lipsea acum…

În aceeaşi clipă, nişte detunături şi rostogoliri de stânci şi pietriş le-au perceput chiar în urma lor. Puţin în spatele se distingea înălţat un morman de zeci de tone de piatră, după dislocarea asta subită.

— Să ştiţi că asta-i o manevră mărişoară făcută cu deliberare!

Da, acum părea să nu existe nici o îndoială în această privinţă.

Obstacolul din faţă fusese pregătit din timp, iar cel din spate fusese astfel regizat, încât să intre în acţiune numai în momentul când automobilul se va fi aflat într-un loc anume.

Putea fi bănuită o tentativă de jaf, acum că orice cauză naturală a producerii prăbuşirilor de stâncă fusese cu desăvârşite exclusă. Automobilul ajunsese foarte aproape de prima îngrămădire de stâncă şi bolovani.

— Nici gând să putem sări peste grămada asta, a constatat Green uitându-se la bariera înaltă de cel puţin patru metri care stătea în faţa lui.

— Dar nici căţărarea nu-i posibilă? a întrebat precipitat Georg Hartung.

— E cam mult şi asta pentru Maximus al nostru. Mi-ar plăcea mai degrabă să ştiu cum stau lucrurile în spate înainte de a risca totul.

Georg a deschis imediat uşa din faţă, sărind repede afară ca o căprioară de munte.

— Pentru numele Domnului, Georg, dacă trage cineva în tine?

Georg însă nu mai era pe cale să asculte glasul raţiunii, ci s-a căţărat cu o sprinteneală uluitoare pe care nu o credeai la dimensiunile lui, pe grămada de bolovani. Din vârful mormanului prăbuşit, Georg a putut constata că drumul era cu desăvârşire liber, movila de stâncă prăvălită în faţa lor având formă ovoidală, cu vârful îndreptat în sus.

Nici un glonţ nu fusese tras şi Leonor l-a privit cu obrajii arzând ca focul. Conştientă că-l strigase pe nume, Georg, ceea

ce conferea o notă de familiaritate relaţiei dintre ei şi Hartung însuşi a reţinut şi el prea bine felul cum i se adresase fata.

Şi-a recăpătat pe loc însă sângele rece după o firească emoţie şi a raportat numaidecât ceea ce văzuse, alte cuvinte n-a adăugat în plus.

— Dacă nu putem să sărim sau să ne căţărăm peste grămada de pietre, atunci va trebui să le îndepărtăm noi din cale.

— În acest caz cei ce-au pus capcana vor observa totul şi la momentul potrivit ne vor acoperi cu o ploaie de gloanţe.

— Este cu putinţă, dar cum altfel să scăpăm din capcana asta?

Leonor a bătut furioasă cu piciorul în pământ.

— Iată că suntem prinşi din nou! Îs curioasă cum se vor desfăşură evenimentele mai departe. Ceva ar trebui să se întâmple curând.

Şi parcă pentru a da curs spuselor lui Leonor, o voce sonoră, necunoscută, s-a făcut auzită pentru prima oară:

— Stimaţi domni, vă rog politicos să ne scuzaţi că vă reţinem astfel şi nu v-aş recomanda să trageţi în mine. Asta pentru că noi preţuim răzbunarea şi aţi putea fi supuşi unui tratament similar. În alte privinţe, avem însă pretenţia de a ne purta ca nişte adevăraţi gentlemeni.

De cealaltă parte a grămezii de stânci a apărut acum capul unui om, după care întreaga siluetă a acestuia. Surprinzător, era un tânăr drăguţ, simpatic, cu cizme înalte şi o cămaşă roşie, zâmbind cu toată gura şi lăsând cu această ocazie să se vadă o dantură albă şi splendidă. La centura acestuia atârnau două revolvere şi un cuţit Bowie.

— Ei drace, dar ce automobil curios! a continuat el să vorbească râzând, apropiindu-se treptat de vehicul.

— De sus n-am putut observa decât ferestrele acestuia. Deci încă o dată, domnilor, vă rog nu vă îndoiţi de intenţiile mele, care sunt cât se poate de creştineşti.

— Ei, dacă-i pe aşa, mai întâi am vrea şi noi să ştim cu cine avem de-a face, nu s-a putut Leonor să zâmbească, deschizând cu ocazia asta uşa din faţă a automobilului.

Netulburat, pretinsul şi cuviosul bandit a intrat înăuntrul vehiculului.

— Pe cinstea mea, uite şi o doamnă! a spus el, luându-şi imediat de pe cap sombrero.

— Sper, coniţă, că nu v-am speriat prea tare atunci când am răsturnat grămada de stânci.

Leonor însă nu era dispusă la discuţii galante, aşa că i-a tăiat-o scurt:

— Spuneţi-ne mai bine ce doriţi de la noi.

— Permiteţi-mi mai întâi să mă prezint: California Fred.

Tânărul bandit spusese vorbele astea pe un astfel de ton, de parcă cuvintele sale ar fi fost menite să le insufle întrebătorilor săi un fior de groază, fie şi numai la auzul acestui nume. De groază, sau de uimire cel puţin, după caz.

Dar nimic din toate acestea nu s-au întâmplat, întrucât oricât de faimos ar fi fost numele acesta, America e aşa de mare, încât asemenea celebrităţi sunt destul de uşor uitate, întrucât mereu apar alte şi alte evenimente care le estompează.

Urmăriţi continuarea în broşura nr. 5

CUPRINS

CAP. XI *PRIZONIERI*.....3

CAP. XII *DEGETUL VORBITOR*.....13

CAP. XIII *SALVARE ŞI RĂFUIALĂ*.....17

CAP. XIV *BANDIŢII DIN MUNŢII STÂNCOŞI*.....23

CUPRINS.....27

BANDIȚII DIN MUNȚII STÂNCOȘI

ÎN DRUM SPRE ALASKA, ECHIPAJUL LUI MAXIMUS ESTE ATACAT ÎN NUNȚII STÂNCOȘI DE O BANDĂ DE TÂLHARI. ÎNTÂMPLAREA IA O ÎNTORSĂTURĂ FAVORABILĂ PRIN REUȘITA INTERVENȚIE A CIUDATULUI PERSONAJ ADAM GREEN.

BLINDATUL URMEAZĂ CĂILE ALBITE DE OASELE CĂUTĂTORILOR DE AUR ȘI STRĂBĂTUTE DE NEFERICIȚII VÂNĂTORI DE BLĂNURI RARE PENTRU BOGAȚII LUMII.

AVENTURA NORD-AMERICANĂ SE ÎNCHEIE PRIN PRĂBUȘIREA AUTOMOBILULUI ÎN ABISUL UNEI CASCADE, SALVATORUL ESTE ÎNSUȘI PREVĂZĂTORUL INVENTATOR, AFLAT DEMULT PE ALT TĂRÂM.